

קואופרטיבים

דין ב.דו"ר

אוטובוס השמועות של דו, קואופרטיב לתזכורה, נסע לפני חודשים מספר סחור סחור. ההאשמות שנמסרו מפה לאוזן בין חברי דו נגעו בחברי ההנהלה של הקואופרטיב, אשר הספיקה להתחלף בינתיים. הודבקו להם מעשים בלתי אסתטיים שונים, אך גם אחרי שאותרו מפיצי ההאשמות לא נמצא להם בסיס ממשי.

רק אחרי שחלפו כמה חודשים הגיע היי אוטובוס לתחנה ברורה. אחרי שההנהלה החדשה בדקה את ספרי החשבונות של הקואופרטיב הועמדו למשפט-חברים שניים מחברי ההנהלה הקודמת, מרדכי עצמון ודוד בן-צור. שניהם הואשמו בכך שעשו מעשה בלתי הוגן, לפי תקנון משפט החבריים: עצמון הואשם בגרימת נזק במויד לרכוש החברה, בן-צור, לעומתו, הואשם בשימוש לרעה בתפקידו, לצורך הנאה פרטית.

עזרה לחבר נוקק. העבירה, שכבי צועה הואשמו שני המנהלים, אשר שלטו בזמנו על סכומים של מיליונים מכספי הקואופרטיב, בוצעה לפני כשנתיים. דוד בן-צור מכר או את ביתו לעיריית תל-אביב בסכום של 27,500 ל"י. אולם העירייה לא היתה מוכנה לשלם את דמי הבית במי-זומן. היא שילמה לבן-צור 7500 ל"י, הבטיח לה לשלם את היתרה בזמן ההעברה. לבן-צור לא היה פנאי לחכות. הוא היה זקוק לכסף מזומן.

התביעה פרטה איך נהג בן-צור במקרה זה: "בעת ששימש חבר הנהלה, ובע, סמך כוח חתימה, עשה מעשה בלתי הוגן בזה שהכעיל את סמכותו והתם על שני צ'קים, על סך 20 אלף ל"י. שהיו מיועדים לעצמו לצרכים פרטיים." בן-צור הסתמך על כך שחברת דן היתה חייבת לעירייה כספים. הוא נטל לעצמו מקופת דן את הסכום שהעירייה חבה לו, התכונן, בבוא המועד לנכוח מהסכום שדן תשלם לעירייה.

"על ידי כך" האשימה התביעה, "היצא מקופת האגודה סכום של 20 אלף ל"י לפני שהגיע זמן פרעונו, בשעה שמצבה של האגודה היה בכי רע, וסכומים גדולים שול-מו בתור ריבית על כספים שלוו ממקורות שונים."

חברו להנהלה של בן-צור, מרדכי עצמון, נתן את ההוראה, אשר את ההוצאה בספרי החשבונות של החברה.

בן-צור טרב להופיע בפני משפט החברים, ואילו עצמון טען כי הוצאת הכסף נראתה לו הגיונית כיוון שהיה בה הושטת סעד ועזרה לחבר נוקק.

בית-משפט החברים מצא אשמים את שני חברי-ההנהלה לשעבר. בן-צור נתבע להכין ניס לקופת האגודה ריבית חוקית על הת-קופה בה השתמש בכספי האגודה, ואילו מרדכי עצמון נקנס בסכום של 150 ל"י על הנזק שגרם לקופת האגודה בעת ששי-מש כמנהלה.

עתונות

חרון אף

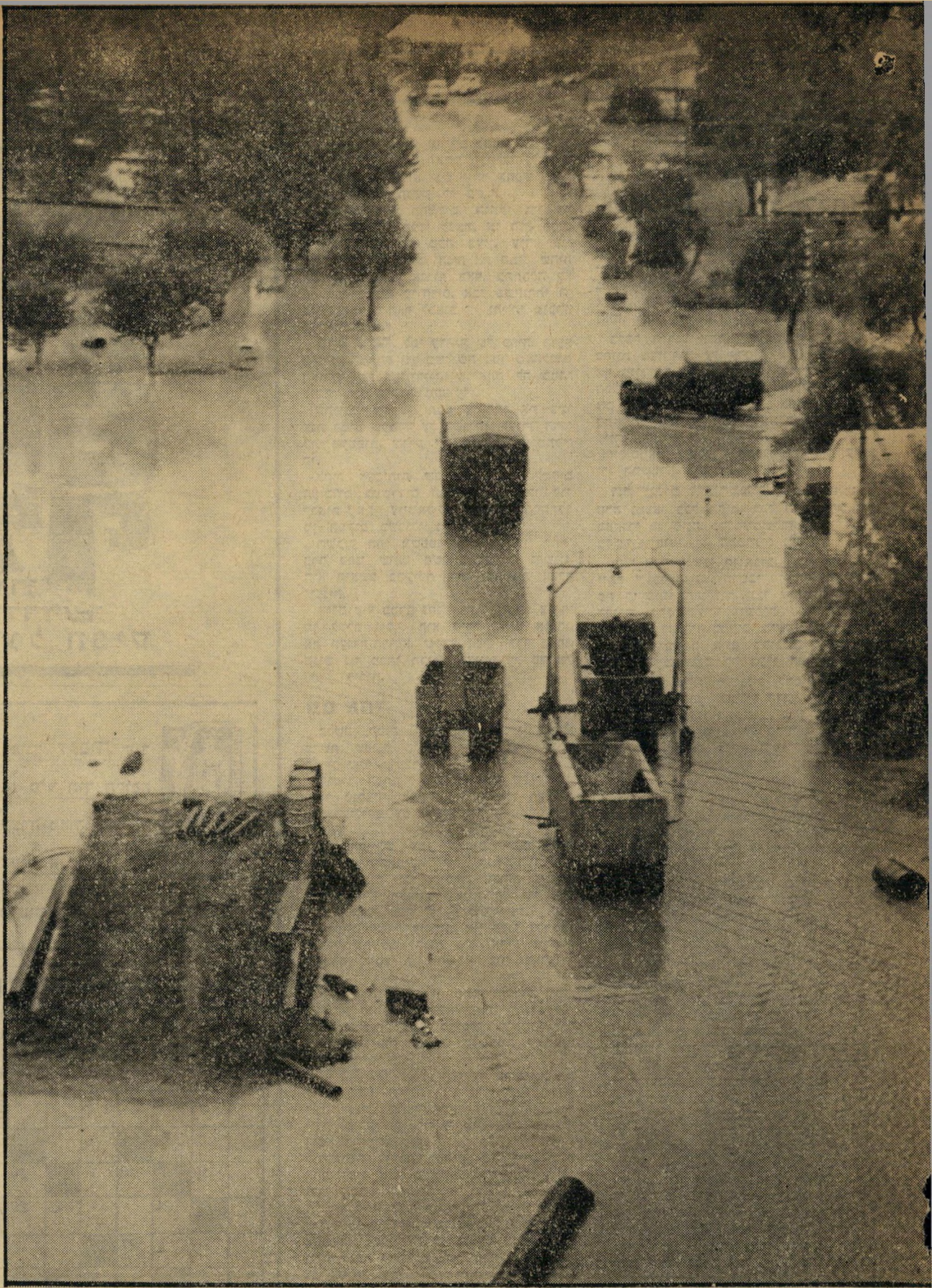
עובדי המשרדים שבבית דבר נחרדו לש-מע זעקות אשה שמילאו את חלל המסדרון. הם יצאו מחוריהם, מיהרו לעבר המשרד ממנו בקעו הצעקות.

עוד לפני שהספיקו להיכנס, נפתחה הד-לת ומתוך החדר התפרץ החוצה אדם נוטף מים. העובדים הנדהמים לא האמינו למר-אה עיניהם. האדם שעמד לפניו, בפניה כה עלובה, לא היה אלא עמנואל בן-גוריון (43). עורך מדור התעופה ואחד האנשים החתיקים בעתון, הטוען כי הוא קרוב-רחוק של ראש-הממשלה, ואף דומה לו במקצת.

אגרוף באף. מה שקרה בתוך החדר, בו שוכן ארכיון הגלופות של דבר, נועד להתברר כעבור כמה שבועות בבית-משפט השלום בתל-אביב.

סיפר מרדכי צוקרמן (61), עובד הארכיון: "אני עובד במחלקת הגלופות של דבר. עמנו" אל נכנס וביקש תמונה, אשר ממנה נעשתה גלופה. היתה זאת תמונה של הטלסטאר. העובדת פסייה ויין ענתה לו שהתמונה לא הגיעה אלינו. מבלי לבקש רשות, הוא ניגש למעטבה, אשר הכילה את התמונות שפורסמו באותו חודש, והתחיל לחפש את התמונה בעצמו.

"הוא שאל אם התמונה נמסרה לעתון אחר (המשך בעמוד 14)

אה שדה-נחמיה בשבת בבוקר, כאשר מי הירדן החלו מכסים את פני החצר הגדולה של הקיבוץ

חילה-הנדסה וצלם ידיעות אחרונות אריה הלפרין. החיילים ירדו למים המקפאים, ובמטות ארוכים בדקו לכל אורך תעלת הניקוז ומתחת לגשר ולמעבירי-המים. הם לא מצאו שום מחסום. רק למחרת הסתבר מקור השיטפון. משקיפי או"ם, בעמדת-תצ-פית ליד החרמון, הודיעו כי ההאדיות מז-רימות כמויות אדירות של מים לעבר אפיקי הירדן.

גם במשק עמיר, הסמוך לשדה-נחמיה והי-נמוך ממנו בהצימטר פגע השיטפון. במרכז ומשק גאו המים עד לגובה של מטר- וחצי. 22 אלף אפרוחים טבעו בלוליהם המוצפים. עגלים נסחפו ומתו, מחסנים הוש-תרו, כדי למנוע הצפת קיבוץ שילשי, כפר בלום, פוצץ חילה-הנדסה את הכביש ופרץ מוצא למים המצטברים.

בסך הכל, לפי הערכה חסיפה, גרמו המים לשני הקיבוצים נזק של מיליון ל"י. לעיר מתם, התבוננו בשמחה במטר הסותף, החק-לאים שבמרכז הארץ. ואילו חקלאי הדרום עקבו בייאוש אחרי שרידי העננים המתפז-רים. עבורם נשארה הבצורת בעיצומה.

חנת-הדלק מוצפים ילדי כפר-נחמיה בשמיכות מחכים לבני